

ข้อมูลประกอบการรับฟังความคิดเห็น ร่างพระราชบัญญัติความรับผิดเพื่อความชำรุดบกพร่องของสินค้า พ.ศ.

ปัญหาและความจำเป็นที่ต้องตรากฎหมาย

เนื่องจากบทบัญญัติของกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดเพื่อชำรุดบกพร่องของทรัพย์สินซึ่งขายตามสัญญาซื้อขายแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เป็นบทบัญญัติที่ใช้บังคับแก่การซื้อขายสินค้าตามปกติทั่วไปและเหมาะสมกับการซื้อขายสินค้าที่ไม่มีความซับซ้อน แต่ปัจจุบันมีการใช้เทคโนโลยีขั้นสูงในกระบวนการผลิตสินค้า และมีขั้นตอนการผลิตที่ซับซ้อน ทำให้ผู้บริโภคไม่อาจพบเห็นความชำรุดบกพร่องของสินค้าได้ในเวลาส่งมอบสินค้า สมควรกำหนดลักษณะของความชำรุดบกพร่องของสินค้า สิทธิของผู้ซื้อสินค้าในฐานะของผู้บริโภคเมื่อเกิดความชำรุดบกพร่อง และความรับผิดของผู้ขายสินค้าในฐานะของผู้ประกอบธุรกิจในการกรณีที่สินค้าเกิดความชำรุดบกพร่องให้มีความชัดเจนสอดคล้องกับสภาพปัญหาในปัจจุบันมากยิ่งขึ้นเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองสิทธิของประชาชนซึ่งเป็นผู้บริโภค จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

คำอธิบายร่างพระราชบัญญัติความรับผิดเพื่อความชำรุดบกพร่องของสินค้า พ.ศ.

ร่างพระราชบัญญัติความรับผิดเพื่อความชำรุดบกพร่องของสินค้า พ.ศ. ที่ใช้ในการรับฟังความคิดเห็นฉบับนี้เป็นการปรับปรุงร่างพระราชบัญญัติฉบับที่ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) เรื่องเสร็จที่ ๗๓๖/๒๕๖๓ มีสาระสำคัญ ดังนี้

๑. เงื่อนไขการบังคับใช้ (มาตรา ๒)

ร่างพระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๑๒๐ วัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เพื่อให้บุคคลที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ประกอบการธุรกิจมีเวลาเตรียมตัวเพื่อปฏิบัติตามกฎหมายใหม่

๒. ขอบเขตการบังคับใช้ (มาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕)

ร่างพระราชบัญญัตินี้กำหนดสิทธิและมาตรการทางกฎหมายเป็นพิเศษให้แก่ผู้ซื้อสินค้าในฐานะผู้บริโภคซึ่งมีอำนาจต่อรองน้อยกว่าผู้ประกอบการธุรกิจ จึงต้องกำหนดขอบเขตการบังคับใช้กฎหมายไว้เป็นการเฉพาะเพื่อมิให้กฎหมายนี้มีผลใช้บังคับแทนที่บทบัญญัติว่าด้วยความรับผิดเพื่อชำรุดบกพร่องตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ซึ่งใช้บังคับกับการซื้อขายเป็นการทั่วไปและเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาความชำรุดบกพร่องของสินค้าของผู้บริโภค การพิจารณาขอบเขตการบังคับใช้มีหลักการดังนี้

๒.๑ ร่างพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับกับการซื้อขายหรือการเช่าซื้อระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจกับผู้บริโภค มาตรา ๓ ได้ให้ความหมายของคำว่า “ผู้ประกอบการธุรกิจ” และ “ผู้บริโภค” ไว้ดังนี้

“ผู้ประกอบการธุรกิจ” หมายความว่า

(๑) ผู้ผลิตเพื่อขาย หรือผู้ว่าจ้างให้ผลิตเพื่อขาย

(๒) ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย

(๓) ผู้ขายสินค้าที่ไม่สามารถระบุตัวผู้ผลิต ผู้ว่าจ้างให้ผลิต หรือผู้ส่งหรือนำเข้ามาใน

ราชอาณาจักรได้

(๔) ผู้ให้เช่าซื้อสินค้าตามมาตรา ๑๘ ที่ไม่สามารถระบุตัวผู้ผลิต ผู้ว่าจ้างให้ผลิต หรือผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรได้

เพราะฉะนั้นเมื่อสินค้าชำรุดบกพร่องความรับผิดชอบของผู้ประกอบธุรกิจจึงต้องไล่ไปตามบทนิยามโดยเริ่มจากผู้ผลิตเพื่อขาย หรือผู้ว่าจ้างให้ผลิตเพื่อขาย แล้วจึงไปที่ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย โดยกฎหมายถือว่าผู้ผลิตสินค้านั้นย่อมมีความรู้เกี่ยวกับสินค้าที่ตนผลิตมากที่สุด รองลงมาคือผู้ส่งหรือผู้นำเข้าสินค้า ต่อเมื่อไม่สามารถระบุตัวบุคคลทั้งสองกลุ่มได้ให้ผู้ขายสินค้าต้องรับผิดชอบ ในกรณีสัญญาเช่าซื้อ ผู้ให้เช่าซื้อตามมาตรา ๑๘ มีสถานะเหมือนผู้ขายสินค้า ผู้ให้เช่าซื้อตามมาตรา ๑๘ จึงมีความรับผิดชอบ ส่วนกรณีสัญญาเช่าซื้อที่ผู้ให้เช่าซื้อเป็นผู้ให้สินค้าเช่าซื้อตามมาตรา ๑๙ ความรับผิดชอบตามร่างพระราชบัญญัตินี้ตกแก่ผู้ขายสินค้า ผู้ให้เช่าซื้อตามมาตรา ๑๙ จึงไม่มีความรับผิดชอบตามพระราชบัญญัตินี้ การกำหนดความรับผิดชอบไล่เรียงไปตามลำดับได้แนวคิดมาจากพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑

“ผู้บริโภค” หมายความว่า

(๑) ผู้ซื้อสินค้าจากผู้ประกอบธุรกิจ และให้หมายความรวมถึงผู้รับโอนหรือสืบสิทธิในสินค้าจากผู้ซื้อสินค้านั้นด้วย

(๒) ผู้เช่าซื้อสินค้าจากผู้ประกอบธุรกิจ และให้หมายความรวมถึงผู้รับโอนหรือสืบสิทธิในสินค้าจากผู้เช่าซื้อสินค้านั้นด้วย”

ผู้บริโภคที่จะอ้างสิทธิตามร่างพระราชบัญญัตินี้คือคู่สัญญาในสัญญาซื้อขายหรือสัญญาเช่าซื้อซึ่งทำสัญญากับผู้ประกอบธุรกิจ และในกรณีที่มีการโอนหรือสืบสิทธิในตัวสินค้าก็ให้ผู้รับโอนหรือสืบสิทธิในสินค้าสามารถอ้างสิทธิตามร่างพระราชบัญญัตินี้ได้โดยอาศัยสิทธิของผู้ซื้อหรือเช่าซื้อสินค้า เช่น นาย ก. ซื้อเตารีดมาจากห้างสรรพสินค้าเมื่อใช้ไปได้ระยะหนึ่งได้ขายหรือให้เตารีดนั้นแก่นาย ข. เมื่อนาย ข. ใช้เตารีดแล้วพบว่าเตารีดเสีย นาย ข. สามารถเรียกร้องสิทธิตามร่างพระราชบัญญัตินี้ต่อผู้ประกอบธุรกิจได้โดยอาศัยสิทธิเท่าที่นาย ก. มี

๒.๒ สินค้าตามสัญญาซื้อขายหรือสัญญาเช่าซื้อต้องเป็นไปตามที่มาตรา ๔ กำหนด ปัญหาสินค้าชำรุดบกพร่องมักเกิดในสินค้าบริโภค (Consumer product) ที่มีความซับซ้อน ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงในการผลิต ไม่สามารถตรวจสอบความชำรุดบกพร่องในเวลาซื้อขายได้ อาศัยลักษณะดังกล่าวมาตรา ๔ จึงกำหนดสินค้าภายใต้บังคับของร่างพระราชบัญญัตินี้ ได้แก่ เครื่องใช้ไฟฟ้า อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ รถยนต์ส่วนบุคคลและรถจักรยานยนต์ส่วนบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ และสินค้าอื่นตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา หากสินค้าที่ซื้อขายหรือเช่าซื้อไม่ใช่สินค้าที่มีลักษณะตามมาตรา ๔ ผู้บริโภคจะอ้างสิทธิตามร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้

๒.๓ ลักษณะการขายหรือให้เช่าซื้อสินค้าต้องไม่เข้าลักษณะตามมาตรา ๕ ร่างพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความชำรุดบกพร่องของสินค้า พ.ศ. มีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ไขปัญหาสินค้าชำรุดบกพร่องจึงมุ่งใช้บังคับเฉพาะกับสินค้าใหม่ซึ่งผู้บริโภคย่อมมีสิทธิคาดหวังคุณภาพของสินค้าได้เต็มที่ ฉะนั้นการขายหรือให้เช่าซื้อสินค้าในลักษณะที่ผู้บริโภคไม่สามารถคาดหวังคุณภาพสินค้าได้เต็มที่ย่อมไม่อยู่ภายใต้บังคับของร่างพระราชบัญญัตินี้ ลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๕ ได้แก่

“(๑) การขายหรือให้เช่าซื้อสินค้าใช้แล้ว” หากสินค้าที่ผู้ประกอบธุรกิจนำมาขายหรือให้เช่าซื้อเป็นสินค้าที่เคยผ่านการใช้งานจากผู้บริโภคมาแล้ว ย่อมไม่อยู่ภายใต้บังคับของร่างพระราชบัญญัตินี้

“(๒) การขายหรือให้เช่าซื้อสินค้าตามสภาพ ซึ่งผู้ขายหรือผู้ให้เช่าซื้อได้ระบุไว้โดยชัดแจ้งว่าเป็นการขายหรือให้เช่าซื้อสินค้าตามสภาพ” เป็นกรณีที่สินค้าอาจจะเสื่อมสภาพอันเนื่องมาจากเหตุต่าง ๆ เช่น เป็นสินค้าตัวโชว์ สินค้ามีตำหนิหรือตกรุ่น หากผู้ขายหรือผู้ให้เช่าซื้อไม่ประสงค์จะผูกพันตามร่างพระราชบัญญัตินี้ก็สามารถทำได้โดยการระบุให้ชัดแจ้งว่าสินค้าดังกล่าวซื้อขายหรือให้เช่าซื้อตามสภาพ หากไม่ระบุให้ชัดแจ้งผู้ประกอบการก็ย่อมไม่สามารถปฏิเสธความรับผิดชอบได้

“(๓) การขายทอดตลาด” การขายทอดตลาดโดยสภาพย่อมเป็นการขายสินค้าตามสภาพ ผู้ซื้อสินค้าจากการขายทอดตลาดย่อมไม่สามารถเรียกร้องความรับผิดชอบจากความชำรุดบกพร่องของสินค้าได้

๓. กรณีที่ผู้ประกอบการต้องรับผิดชอบตามร่างพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๖ มาตรา ๗ และมาตรา ๘)

ผู้ประกอบการจะมีความรับผิดชอบเมื่อสินค้าชำรุดบกพร่อง ภายในเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด และไม่เข้าข้อยกเว้นความรับผิดชอบของผู้ประกอบการ

๓.๑ สินค้าชำรุดบกพร่อง ความชำรุดบกพร่องของสินค้าตามมาตรา ๖ ของร่างพระราชบัญญัตินี้ ต้องเป็นความชำรุดบกพร่องอันทำให้เสื่อมราคาหรือเสื่อมความเหมาะสมแก่ประโยชน์ของสินค้าที่มุ่งหมาย โดยสัญญา ซึ่งต้องพิจารณาจากสัญญาซื้อขายหรือเช่าซื้อว่าได้ระบุวัตถุประสงค์ของสินค้าไว้หรือไม่ หรือแก่ประโยชน์อันมุ่งจะใช้สินค้าเป็นปกติ ให้พิจารณาตามหลักทั่วไปว่าสินค้ามีประโยชน์ใช้งานอย่างไร หรือแก่ประโยชน์อันมุ่งจะใช้สินค้าซึ่งผู้บริโภคได้จากข้อมูลของสินค้าที่ผู้ประกอบการหรือผู้แทนของผู้ประกอบการได้เผยแพร่ให้สาธารณชนทราบ เป็นกรณีที่ผู้ประกอบการได้โฆษณาคุณลักษณะใดของสินค้าไว้ หากสินค้าไม่สามารถใช้ประโยชน์ได้ตามที่โฆษณาย่อมถือว่าสินค้านั้นชำรุดบกพร่อง

นอกจากนี้มาตรา ๖ วรรคสองยังกำหนดความชำรุดบกพร่องของสินค้าอันเนื่องมาจากการติดตั้ง เป็นกรณีที่สินค้าต้องมีการประกอบหรือติดตั้ง แม้ในขณะที่ซื้อสินค้าอาจไม่มีปัญหาอย่างใด แต่ความชำรุดบกพร่องปรากฏขึ้นเมื่อได้มีการประกอบหรือติดตั้งแล้ว กรณีเช่นนี้ผู้ประกอบการต้องรับผิดชอบในกรณีที่ผู้ประกอบการเป็นผู้ติดตั้งหรือประกอบสินค้านั้นเอง หรือในกรณีที่ผู้บริโภคเป็นผู้ติดตั้งหรือประกอบสินค้าตามคู่มือ หากคู่มือนั้นกำหนดวิธีการติดตั้งหรือประกอบสินค้านั้นไม่ถูกต้องหรือไม่ครบถ้วน ย่อมถือว่าสินค้าเกิดความชำรุดบกพร่อง

๓.๒ ความชำรุดบกพร่องต้องปรากฏขึ้นภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด มาตรา ๖ กำหนดให้ผู้ประกอบการต้องรับผิดชอบเพื่อความชำรุดบกพร่องของสินค้าที่มีอยู่ในเวลาส่งมอบสินค้าและปรากฏขึ้นภายในสองปีนับแต่วันส่งมอบสินค้า และมาตรา ๗ กำหนดข้อสันนิษฐานในกรณีที่สินค้าชำรุดบกพร่องภายในหนึ่งปีนับแต่วันส่งมอบสินค้า ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าสินค้านั้นชำรุดบกพร่องในเวลาส่งมอบสินค้า จึงอาจสรุปได้ว่า

(ก) ในกรณีที่ความชำรุดบกพร่องของสินค้าปรากฏขึ้นภายในหนึ่งปีนับแต่วันส่งมอบกฎหมายให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าสินค้าชำรุดบกพร่องในเวลาส่งมอบ ผู้บริโภคสามารถเรียกร้องสิทธิตามร่างพระราชบัญญัตินี้ได้ เว้นแต่ผู้ประกอบการจะสามารถหักล้างได้ว่าสินค้าไม่ได้ชำรุดบกพร่องในเวลาส่งมอบ

(ข) ในกรณีที่ความชำรุดบกพร่องของสินค้าปรากฏขึ้นภายหลังหนึ่งปีนับแต่วันส่งมอบ แต่ไม่เกินสองปีนับแต่วันส่งมอบ กรณีนี้ผู้บริโภคไม่ได้ประโยชน์จากข้อสันนิษฐาน ผู้บริโภคต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าสินค้าชำรุดบกพร่องในเวลาส่งมอบจึงจะสามารถอ้างสิทธิตามร่างพระราชบัญญัตินี้ได้

(ค) ในกรณีที่ความชำรุดบกพร่องของสินค้าปรากฏขึ้นภายหลังสองปีนับแต่วันส่งมอบ ผู้บริโภคไม่สามารถอ้างสิทธิตามร่างพระราชบัญญัตินี้ได้

๓.๓ **ข้อยกเว้นความรับผิดของผู้ประกอบธุรกิจ** แม้สินค้าจะชำรุดบกพร่องภายในเงื่อนไขเวลาที่กฎหมายกำหนด แต่ถ้าหากมีข้อเท็จจริงจากฝั่งผู้บริโภคตามมาตรา ๘ ผู้ประกอบธุรกิจไม่ต้องรับผิดในความชำรุดบกพร่องของสินค้า

“(๑) ผู้บริโภคได้รู้อยู่แล้วแต่ในเวลาซื้อขายว่าสินค้านั้นมีความชำรุดบกพร่อง” กรณีนี้ต้องดูที่ความรู้ข้อเท็จจริงของผู้บริโภคในเวลาส่งมอบว่าสินค้านั้นมีความชำรุดบกพร่อง หากเป็นกรณีผู้บริโภคไม่รู้แต่ควรจะได้รู้ เช่นนี้ไม่เข้าข้อยกเว้นตามมาตรา ๘

“(๒) ผู้บริโภคได้ตัดแปลงหรือต่อเติมสินค้าโดยมิได้รับอนุญาตจากผู้ประกอบธุรกิจอันเป็นเหตุให้เกิดความชำรุดบกพร่องดังกล่าว” เป็นกรณีที่ผู้บริโภคได้รับสินค้าไปแล้วและไปดำเนินการตัดแปลงหรือต่อเติมสินค้าโดยที่ผู้ประกอบธุรกิจไม่ได้อนุญาต หากการตัดแปลงต่อเติมดังกล่าวทำให้สินค้าเกิดความชำรุดบกพร่อง ผู้ประกอบธุรกิจไม่ต้องรับผิดตามร่างพระราชบัญญัตินี้

๔. เงื่อนไขความรับผิดของผู้ประกอบธุรกิจ (มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๑)

ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจต้องรับผิดเพื่อความชำรุดบกพร่องของสินค้า มาตรา ๙ สรุปลิทธิของผู้บริโภคโดยการดำเนินการต้องเป็นไปตามมาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๑

๔.๑ **การดำเนินการในชั้นแรก (มาตรา ๑๐)** ผู้บริโภคมีสิทธิเรียกร้องให้ผู้ประกอบธุรกิจซ่อมแซมสินค้าโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายและภายในเวลาอันสมควร โดยผู้ประกอบธุรกิจอาจปฏิเสธที่จะซ่อมแซมสินค้าโดยเปลี่ยนสินค้าใหม่ซึ่งเป็นประเภทและชนิดเดียวกันให้แก่ผู้บริโภคได้ และในระหว่างการซ่อมแซมหรือเปลี่ยนสินค้าให้ผู้ประกอบธุรกิจชำระค่าใช้จ่ายหรือจัดหาประโยชน์อื่นใดเพื่อชดเชยการขาดประโยชน์จากการใช้สินค้าที่ชำรุดบกพร่อง

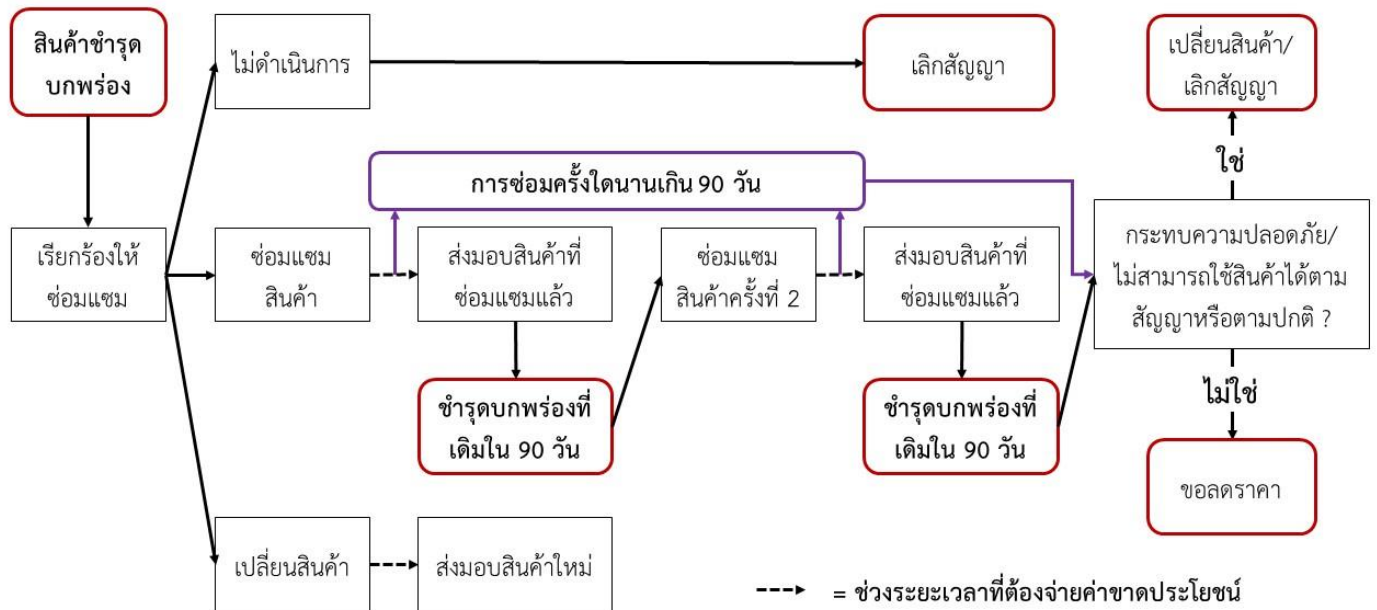
๔.๒ **กรณีที่มีการดำเนินการไม่สำเร็จ** แบ่งได้เป็นกรณี ดังต่อไปนี้

(ก) ผู้ประกอบธุรกิจปฏิเสธไม่ดำเนินการใด ๆ แก่สินค้า ให้ผู้บริโภคมีสิทธิเลิกสัญญา (มาตรา ๑๐ วรรคสอง)

(ข) ผู้ประกอบธุรกิจไม่สามารถทำให้ความชำรุดบกพร่องของสินค้า ณ จุดเดียวกันหมดสิ้นไปเมื่อได้ดำเนินการซ่อมแซมมาแล้วเป็นจำนวนสองครั้งหรือการซ่อมแซมสินค้าครั้งใดเป็นเหตุทำให้ผู้บริโภคไม่สามารถใช้สินค้าได้เป็นเวลามากกว่าเก้าสิบวัน และความชำรุดบกพร่องดังกล่าวมีผลกระทบต่อความปลอดภัยในการใช้สินค้าของผู้บริโภคหรือทำให้ผู้บริโภคไม่สามารถใช้ประโยชน์จากสินค้าได้ตามที่มุ่งหมายโดยสัญญาหรือตามที่มุ่งจะใช้สินค้าเป็นปกติ ให้ผู้บริโภคมีสิทธิเปลี่ยนสินค้าหรือเลิกสัญญา (มาตรา ๑๑ วรรคหนึ่ง) ทั้งนี้ หากมีการซ่อมแซมสินค้าแล้วความชำรุดบกพร่องในจุดเดิมปรากฏขึ้นอีกภายในระยะเวลาเก้าสิบวันนับจากวันส่งมอบสินค้าคืน ให้ถือว่าความชำรุดบกพร่องของสินค้านั้นยังไม่หมดสิ้นไป (มาตรา ๑๐ วรรคสี่)

(ค) กรณีตาม (ข) หากความชำรุดบกพร่องของสินค้าไม่ได้กระทบต่อความปลอดภัยในการใช้สินค้าของผู้บริโภคหรือทำให้ผู้บริโภคไม่สามารถใช้ประโยชน์จากสินค้าได้ตามที่มุ่งหมายโดยสัญญาหรือตามที่มุ่งจะใช้สินค้าเป็นปกติ ให้ผู้บริโภคมีสิทธิขอลดราคา (มาตรา ๑๑ วรรคสอง)

เงื่อนไขความรับผิดตามร่างพระราชบัญญัติความรับผิดเพื่อความชำรุดบกพร่องของสินค้า พ.ศ.

แผนภูมิแสดงเงื่อนไขความรับผิดตามร่างพระราชบัญญัติความรับผิดเพื่อความชำรุดบกพร่องของสินค้า

๕. การใช้สิทธิเลิกสัญญา (มาตรา ๑๒)

กำหนดให้การเลิกสัญญาต้องทำด้วยการแสดงเจตนาแก่ผู้ประกอบการธุรกิจเป็นลายลักษณ์อักษร ส่วนการใช้สิทธิชดเชยราคาร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้กำหนดวิธีการไว้

๖. สิทธิเรียกร้องของผู้บริโภคและผู้ประกอบการธุรกิจเมื่อมีการเลิกสัญญา (มาตรา ๑๓)

เมื่อมีการเลิกสัญญาโดยชอบแล้ว ผู้บริโภคมีสิทธิเรียกร้อง ดังต่อไปนี้

“(๑) ค่าใช้จ่ายเพื่อชดเชยการขาดประโยชน์จากการใช้สินค้าตามมาตรา ๑๐ วรรคสาม โดยคำนวณถึงวันที่ผู้บริโภคมีสิทธิเลิกสัญญา” การคำนวณค่าใช้จ่ายเพื่อชดเชยการขาดประโยชน์ย่อมเริ่มตั้งแต่วันที่ผู้ประกอบการธุรกิจรับสินค้าไปซ่อมแซมและทำให้ผู้บริโภคไม่ได้ใช้สินค้าและสิ้นสุดในวันที่ผู้บริโภคมีสิทธิเลิกสัญญา หากผู้ประกอบการธุรกิจได้ชำระค่าใช้จ่ายนี้ไปแล้วบางส่วนก็ให้จ่ายเฉพาะส่วนที่เหลือ

“(๒) ราคาสินค้าที่ผู้บริโภคได้ชำระไปพร้อมดอกเบี้ยโดยคิดตั้งแต่เวลาที่ได้รับไว้” เป็นไปตามผลแห่งการเลิกสัญญาที่ต้องมีการกลับคืนสู่ฐานะเดิมโดยร่างพระราชบัญญัตินี้ให้คิดดอกเบี้ยในเงินที่ผู้บริโภคได้ชำระไปโดยนับตั้งแต่วันที่ได้รับเงินนั้นไว้

“(๓) ค่าเสียหายอื่นอันเกิดจากการใช้สิทธิตามพระราชบัญญัตินี้และกฎหมายอื่น” เป็นบทบัญญัติรองรับสิทธิผู้บริโภคในการเรียกร้องค่าเสียหายอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับกรณีสินค้าชำรุดบกพร่อง

ส่วนผู้ประกอบการธุรกิจมีสิทธิคิดค่าเสื่อมสภาพอันเกิดจากการใช้สินค้าโดยคำนวณจากวันที่ผู้บริโภคได้รับสินค้าถึงวันที่ผู้บริโภคใช้สิทธิเรียกร้องให้ผู้ประกอบการธุรกิจซ่อมแซมสินค้า โดยมาตรา ๑๓ วรรคสองได้กำหนดปัจจัยการพิจารณาค่าเสื่อมสภาพโดยอาจนำปัจจัยอื่นมาพิจารณาร่วมด้วยได้ตามแต่กรณี

๗. สิทธิเรียกร้องของผู้บริโภคกรณีการขอลดราคา (มาตรา ๑๔)

สิทธิของผู้บริโภคกรณีขอลดราคาสินค้าจะมีความคล้ายคลึงกับสิทธิตามมาตรา ๑๒ โดยสามารถเรียกร้องค่าใช้จ่ายเพื่อชดเชยการขาดประโยชน์จากการใช้สินค้า ส่วนลดราคาของสินค้าโดยพิจารณาเปรียบเทียบระหว่างมูลค่าของสินค้าที่สามารถใช้งานได้ตามปกติกับมูลค่าของสินค้าที่ชำรุดบกพร่องโดยมีปัจจัยพิจารณาแบบเดียวกับการพิจารณาค่าเสื่อมสภาพของสินค้า และค่าเสียหายอื่นอันเกิดจากการใช้สิทธิตามพระราชบัญญัตินี้และกฎหมายอื่น ทั้งนี้ ในกรณีการขอลดราคาผู้ประกอบการธุรกิจไม่มีสิทธิคิดค่าเสื่อมสภาพ

๘. การกำหนดสินค้าอื่นภายใต้พระราชบัญญัติ (มาตรา ๑๕)

เพื่อความเหมาะสมแก่สินค้าบางประเภทรัฐสามารถกำหนดประเภทสินค้า เงื่อนไขความรับผิดชอบสิทธิของผู้บริโภคและผู้ประกอบการธุรกิจ เป็นการเฉพาะและแตกต่างไปจากที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๔ โดยการตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

๙. อายุความ (มาตรา ๑๗)

ข้อพิพาทตามพระราชบัญญัตินี้มีกำหนดอายุความสองปีนับแต่เวลาที่ผู้บริโภคได้พบเห็นความชำรุดบกพร่องของสินค้าหรือเมื่อผู้ประกอบการธุรกิจได้ปฏิเสธที่จะดำเนินการตามที่ผู้บริโภคร้องขอ และในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจยอมรับที่จะซ่อมแซมหรือเปลี่ยนสินค้าให้อายุความสะดุดหยุดลง

๑๐. กรณีสัญญาเช่าซื้อ (มาตรา ๑๘ และมาตรา ๑๙)

ร่างพระราชบัญญัตินี้แบ่งสัญญาเช่าซื้อออกเป็น ๒ กรณี

๑๐.๑ กรณีผู้ให้เช่าซื้อเป็นเจ้าของสินค้าที่ให้เช่าซื้อ (มาตรา ๑๘) ผู้เช่าซื้อสิทธิเช่นเดียวกับผู้บริโภคในสัญญาซื้อขายเพื่อเรียกร้องให้ผู้ประกอบการธุรกิจรับผิดชอบเพื่อความชำรุดบกพร่องของสินค้า ในระหว่างการซ่อมแซมหรือเปลี่ยนสินค้าให้ผู้บริโภคมีสิทธิพักชำระค่าเช่าซื้อตามสัญญาเช่าซื้อโดยไม่ต้องเสียดอกเบี้ยจนกว่าจะได้รับสินค้าที่ได้ซ่อมแซมหรือเปลี่ยนสินค้าที่ปราศจากความชำรุดบกพร่องแล้วจึงเริ่มชำระค่าเช่าซื้อต่อไปตามจำนวนงวดเช่าซื้อที่เหลืออยู่ ในกรณีที่ผู้บริโภคมีสิทธิขอลดราคาสินค้า เมื่อได้จำนวนเงินที่ลดราคาแล้ว ให้คำนวณการผ่อนชำระค่าเช่าซื้อเสียใหม่หรือลดจำนวนงวดการผ่อนชำระลงตาม que ผู้บริโภคจะตกลงด้วย และในกรณีที่ผู้บริโภคใช้สิทธิเลิกสัญญาซื้อขายซึ่งเป็นฐานแห่งสัญญาเช่าซื้อ กฎหมายให้ถือว่าสัญญาเช่าซื้อเป็นอันยกเลิกไปด้วยในคราวเดียวกัน

๑๐.๒ กรณีผู้ให้เช่าซื้อไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ให้สินเชื่อ (มาตรา ๑๙) ให้สิทธิเรียกร้องที่ผู้ให้เช่าซื้อ มีต่อผู้ขายสินค้าโอนไปยังผู้บริโภค ผู้ให้เช่าซื้อทำหน้าที่ดำเนินการให้ผู้บริโภคสามารถใช้สิทธิเรียกร้องตามร่างพระราชบัญญัตินี้ต่อผู้ประกอบการธุรกิจได้โดยตรง มาตรา ๑๙ ได้กำหนดกรณีต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

(ก) การใช้สิทธิเรียกร้องของผู้บริโภคให้ผู้ประกอบการธุรกิจซ่อมแซมหรือเปลี่ยนสินค้าไม่กระทบต่อสิทธิและหน้าที่ตามสัญญาเช่าซื้อ ผู้บริโภคยังคงต้องชำระค่าเช่าซื้อต่อไปตามงวดแม้สินค้าจะอยู่ในระหว่างการซ่อมแซมหรือการเปลี่ยน

(ข) ในกรณีที่มีการเปลี่ยนสินค้า ผู้บริโภคมีหน้าที่เพียงแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้ให้เช่าซื้อทราบก่อน เมื่อแจ้งแล้วให้ถือว่าสินค้าที่เปลี่ยนนั้นเป็นสินค้าที่เช่าซื้อ

(ค) ในกรณีที่ผู้บริโภคจะใช้สิทธิขอลดราคา ให้ผู้บริโภคแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้ให้เช่าซื้อทราบก่อน เมื่อได้จำนวนเงินที่ลดราคาแล้ว ให้คำนวณการผ่อนชำระค่าเช่าซื้อเสียใหม่หรือลดจำนวนงวดการผ่อนชำระลงตาม que ผู้บริโภคจะตกลงด้วย (นำความในมาตรา ๑๘ วรรคสามมาใช้บังคับโดยอนุโลม)

(ง) ในกรณีที่ผู้บริโภคมักจะใช้สิทธิเลิกสัญญา ให้ผู้บริโภคนั้นแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้ให้เช่าซื้อทราบก่อน และเมื่อใช้สิทธิเลิกสัญญาแล้ว ให้ผู้บริโภคนั้นส่งมอบสินค้าคืนให้แก่ผู้ขายโดยถือว่าผู้บริโภคนั้นได้ส่งมอบสินค้าที่เช่าซื้อให้แก่ผู้ให้เช่าซื้อแล้ว

๑๑. บทบัญญัติอื่น ๆ

๑๑.๑ ข้อตกลงใดที่ได้ตกลงไว้ล่วงหน้าก่อนที่ผู้บริโภคนั้นจะพบว่าสินค้านั้นชำรุดบกพร่อง และเป็นข้อตกลงซึ่งแตกต่างจากที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้และเป็นผลเสียหรือเป็นภาระแก่ผู้บริโภค ให้ข้อตกลงนั้นเป็นโมฆะ (มาตรา ๑๖)

๑๑.๒ ร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่ตัดสิทธิเรียกร้องที่ผู้บริโภคนั้นมีต่อผู้ประกอบการธุรกิจตามกฎหมายอื่น และไม่กระทบต่อกรณีอายุความสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และกรณีอายุความสะดุดหยุดอยู่ตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค (มาตรา ๒๐)

๑๑.๓ ร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับกับสินค้าที่ได้ขายหรือให้เช่าซื้อแก่ผู้บริโภคนั้นก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ (มาตรา ๒๑) เป็นการบัญญัติโดยอาศัยแนวทางเดียวกับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อให้เกิดขอบเขตการบังคับใช้กฎหมายที่ชัดเจน ป้องกันไม่ให้เกิดการตีความกฎหมายย้อนหลังไปใช้บังคับแก่สินค้าที่ขายหรือให้เช่าซื้อ ก่อนพระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ

๑๑.๔ นายกรัฐมนตรีเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๒๒)

บุคคลซึ่งได้รับผลกระทบที่เกิดขึ้นจากกฎหมาย

๑. ผู้ประกอบการธุรกิจ (ผู้ผลิตสินค้า ผู้นำเข้าสินค้า ผู้ขายสินค้า และผู้ให้เช่าซื้อสินค้า) เนื่องจากมีภาระรับผิดชอบมากขึ้นกรณีความชำรุดบกพร่องของสินค้า

๒. ผู้บริโภค (ผู้ซื้อและผู้ให้เช่าซื้อสินค้า) จะได้รับความคุ้มครองทางกฎหมายมากขึ้น